

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: N. H. P.**, zastoupen Mgr. Matúšem Bónou, advokátem, Brno, Novobranská 14, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 3. 2005, č. j. 30 Az 91/2004 - 23,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Az 91/2004 - 23 ze dne 18. 3. 2005, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 581/LE - B02 - VL - 02 - 2003 ze dne 20. 11. 2003, kterým nebyl stěžovateli podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a kterým bylo zároveň rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na povinnost žalovaného přesně a úplně zjistit skutkový stav věci, jde přitom o úřední povinnost, aniž by byl žalovaný vázán návrhy účastníka správního řízení. Otázku, jak této povinnosti žalovaný dostál, však krajský soud dle stěžovatele přezkoumat opomněl. Pokud by žalovaný své povinnosti dostál, dospěl by dle stěžovatele k závěru, že hospodářská situace v zemi stěžovatelova původu je velmi neutěšená, vyznačuje se vysokou mírou nezaměstnanosti a nedostatky v opatrování

základních lidských potřeb. V zemi působí jako vládnoucí síla komunistická strana, což ovlivňuje praktický život občanů. Společenské a ekonomické uplatnění stěžovatele je nedobré, navíc stěžovateli vrstevníci ke stěžovateli projevují negativní postoj s ohledem na působení stěžovatelova otce ve prospěch armády USA v letech 1973 - 1975. Stěžovatel také poukazuje na skutečnost, že podnět k opuštění země původu dala stěžovatelova matka, jež má delší zkušenosti se situací v zemi původu. Stěžovatel má tedy za to, že právě uvedenými skutečnostmi se žalovaný nezabýval vůbec, jeho rozhodnutí je v rozporu s provedenými důkazy a neobstojí ani po právní stránce. Krajský soud měl jeho rozhodnutí zrušit, což neučinil. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatel svoji žádost ve správním řízení odůvodňoval tím, že se mu v jeho zemi nelíbilo, že mu jeho vrstevníci vytýkali otcovu práci pro americkou armádu proti Vietnamu, že již nemá otce a jeho matka je již stará a nemocná, přitom o udělení azylu stěžovatel požádal za situace, kdy byl v České republice zadržen policií bez platných dokladů. Jeho žádost byla žalovaným shledána bezdůvodnou. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž v obecné rovině namítal porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), přitom se v tomto směru omezil na citaci příslušných ustanovení. Kromě toho stěžovatel namítal porušení § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu. Krajský soud stěžovateli žalobu zamítl. Jeho rozsudek byl stěžovateli doručen dne 4. 5. 2005, ten jej napadl kasační stížností podanou dne 5. 5. 2005.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), byla podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Pokud jde o důvody kasační stížnosti, pak veškerá stěžovatelova argumentace směřuje do postupu žalovaného, kromě toho je zpochybňováno, jakým způsobem údajná procesní pochybení žalovaného přezkoumal krajský soud. Nejvyšší správní soud tak dovozuje, že kasační stížnost míří svým obsahem na kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy na vady řízení před soudem, který měl napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení před žalovaným namítané již v žalobě zrušit, avšak neučinil tak. Aby však byla taková kasační stížnost přípustná, musely by být konkrétní vady řízení před žalovaným skutečně namítány již v řízení před krajským soudem. V této otázce Nejvyšší správní soud konstatuje, že tvrzení obsažená v žalobě (poukaz na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu bez zřetelné argumentace v tom směru, proč se stěžovatel domnívá, že tato ustanovení byla porušena, a toliko obecný nesouhlas s vypořádáním se s otázkou udělení azylu a existence překážky vycestování) ve skutečnosti na žádná konkrétní pochybení nepoukazují. Přesto Nejvyšší správní soud přistoupil na samu hranici příznivosti posouzení obsahu obou podání ve prospěch stěžovatele a dovodil, že v obou podáních, tj. v žalobě ke krajskému soudu i nyní v kasační stížnosti, lze nalézt prvky směřující k nedostatkům v dokazování provedeným žalovaným, a tedy že tvrzení obsažená v kasační stížnosti jsou věcně týmiž tvrzeními, jakými byly vymezeny žalobní body v řízení před krajským soudem. Z těchto důvodů shledává Nejvyšší správní soud kasační stížnost přípustnou, byť hraničně.

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a z uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o rozsah dokazování, jak jej uskutečnil žalovaný, pak podle § 34 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci, provádění důkazů přísluší správnímu orgánu, přitom účastník řízení je povinen navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, které jsou mu známy. Správní orgán přitom podle § 32 odst. 1 správního řádu musí zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí; není přitom vázán jen návrhy účastníků.

Míří-li stěžovatel na skutečnost, že žalovaný rozhodoval na základě důkazů, které nebyly úplné, že nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a že jeho rozhodnutí ze zjištěných podkladů nevyplývá, pak tyto své námitky ponechává pouze v obecné rovině, aniž by konkrétně specifikoval, o jaké konkrétní neúplné důkazy se jednalo, v jakých otázkách měl dále přesněji a úplněji skutkový stav zjišťovat a co mělo dle stěžovatele ze zjištěných podkladů vyplynout. Poukazuje-li stěžovatel nyní na své hospodářské příkoří a potíže s vrstevníky, ničeho to nemění na skutečnostech uváděných již v řízení o udělení azylu, jež jsou skutečnostmi azylově nerelevantními, jak žalovaný a poté i krajský soud správně uvedl. Jestliže v řízení před žalovaným stěžovatel totiž ani nepoukázal na to, že by ze strany státních orgánů v zemi jeho původu vůči němu byly uskutečněny úkony, které by ohrožovaly jeho život nebo jeho svobodu, ani že by vůči němu byla činěna opatření působící psychický nátlak nebo opatření obdobná, pak již z těchto skutečností žalovaný mohl učinit spolehlivý závěr o tom, že v případě stěžovatele nejsou splněny podmínky pro udělení azylu ani pro konstataci existence překážky vycestování. Ze žádných skutečností stěžovatelem uváděných nevyplývá, že by mu nebyla poskytnuta ochrana ze strany domovského státu nebo že by útoky, na které poukazoval, byly proti němu vedeny z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Za této situace pro přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci rozhodného pro udělení či neudělení azylu nebo pro konstataci existence překážky vycestování potřeba dalšího dokazování ze strany žalovaného nevyvstala. Nenavrhoval-li ani sám stěžovatel provedení důkazů, nečinil-li dokonce žádné procesní návrhy, nechtěl-li nic doplnit a nechtěl-li se k podkladu rozhodnutí vyjádřit ani se s ním seznámit, jak vyplývá z protokolu o pohovoru konaném dne 10. 6. 2003, pak doplňovat dokazování způsobem nyní namítaným nebylo třeba. Ze samotného správního spisu tedy žádná neúplnost podkladu rozhodnutí žalovaného ve směru k zjišťování azylově relevantních skutečností nevyplývá. Žalovaný neměl povinnost vést dokazování směrem, který by přesahoval stěžovatelova tvrzení učiněná v průběhu správního řízení. Zabýval-li se krajský soud těmito námitkami v téže rovině, v jaké je stěžovatel sám učinil předmětem přezkumu, a dospěl-li k závěru, že tato tvrzení nejsou důvodnými, přitom Nejvyšší správní soud nemá, čeho by závěrům krajského soudu vytknul, pak nebylo ani důvodu rozhodnutí žalovaného rušit. Z těchto důvodů nemůže Nejvyšší správní soud těmito stěžovatelovým námitkám přisvědčit.

Nejvyšší správní soud tedy na základě posouzení námitky, kterou stěžovatel v kasační stížnosti řádně uplatnil, uzavírá, že s ohledem na obsah a rozsah žalobních bodů, jak byly stěžovatelem již v žalobě uplatněny, nelze stěžovatelově námitce přisvědčit. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu